

stemmer eller eventuelt tillige antallet af listestemmer, hvilke af en kandidatlistes kandidater der har opnået valg, jf. de nærmere regler i Europa-Parlamentsvalglovens §§ 33 - 35.

I artikel 1, stk. 3, i akten af 1976, som indsat ved ændringsakten af 2002, fastsættes det, at valgene ud over at være almindelige og direkte skal være frie og hemmelige. Denne bestemmelse er opfyldt i dansk ret.

I artikel 2 i akten af 1976, som ændret ved ændringsakten af 2002, fastsættes det, at medlemsstaterne på grundlag af deres særlige nationale forhold kan oprette valgkredse med henblik på valg til Europa-Parlamentet eller foretage andre valgmæssige underopdelinger, uden at dette generelt berører valgmetodens forholdstalskarakter. Denne bestemmelse medfører ikke en pligt til at oprette valgkredse inden for landets grænser og kræver følgelig ikke ændringer af Europa-Parlamentsvalgloven. Det skønnes endvidere ikke ønskeligt at ændre den gældende ordning i Europa-Parlamentsvalgloven, hvorefter Danmark udgør én valgkreds.

I artikel 2 A i akten af 1976, som indsat ved ændringsakten af 2002, bestemmes det, at medlemsstaterne kan fastsætte en spærregrense for tildeling af mandater. Denne spærregrense må på nationalt plan højst udgøre 5 % af de afgivne stemmer. Bestemmelsen medfører ikke nogen pligt for medlemsstaterne til at fastsætte en spærregrense og kræver følgelig ikke ændringer af Europa-Parlamentsvalgloven. Europa-Parlamentsvalgloven indeholder ikke nogen lovbestemt spærregrense for tildeling af mandater i Danmark, men alene naturlige spærregrenser, der følger af den d'Hondtske metode, som anvendes ved Europa-Parlamentsvalg, jf. Europa-Parlamentsvalglovens § 32, stk. 2, sammenholdt med antallet af mandater, der skal vælges, og antallet af kandidatlistes, der deltager i valget. Den øvre tærskelværdi, hvis overskridelse med sikkerhed giver repræsentation, beregnes på grundlag af formlen $1 : m + 1$, hvor m er antal mandater, der skal vælges. Med et antal mandater, der skal vælges, på 14 skal en kandidatliste have opnået mindst 6,67 pct. af de afgivne (gyldige) stemmer for med sikkerhed at opnå repræsentation. Den nedre tærskelværdi, der skal overskrides, for at en kandidatliste har mulighed for at opnå repræsentation, beregnes på grundlag af formlen $1 : m + n - 1$, hvor m er antal mandater, der skal vælges, og n er antallet af kandidatlistes, der deltager i det pågældende valg. Med et antal kandidater, der skal vælges, på 14 og med 10 kandidatlistes, der deltager i valget, skal en kandidatliste have opnået mindst 4,34 pct. af de afgivne (gyldige) stemmer for at få mulighed for at opnå mandat. Det

skønnes ikke ønskeligt at ændre denne ordning i Europa-Parlamentsvalgloven ved at indføre en lovbestemt spærregrense på 5 pct.

I artikel 2 B i akten af 1976, som indsat ved ændringsakten af 2002, bestemmes det, at hver enkelt medlemsstat kan fastsætte et loft for valgkandidaternes udgifter til gennemførelse af valgkampagner. Bestemmelsen medfører ingen pligt for medlemsstaterne til at fastsætte et sådant loft og kræver følgelig ikke ændringer af den gældende danske ordning, hvorefter spørgsmålet om valgkandidaters udgifter til valgkampagner ikke er reguleret i lovgivningen. Det skønnes endvidere ikke ønskeligt at ændre den gældende danske ordning.

I artikel 9, stk. 1, i akten af 1976, der med en præcisering videreføres uændret, er fastsat, at valg til Europa-Parlamentet afholdes på en dato og på tidspunkter, som fastsættes af hver enkelt medlemsstat, men som for alle medlemsstater skal ligge inden for en fælles periode, der begynder torsdag morgen og slutter den umiddelbart følgende søndag. Denne periode benævnes i henhold til artikel 10, stk. 1, som ændret ved ændringsakten af 2002, som stemmeafgivningsperioden. Denne periode blev for det første valg til Europa-Parlamentet fastlagt enstemmigt af Rådet efter høring af Europa-Parlamentet til den 7. - 10. juni 1979. De efterfølgende valg finder sted inden for den tilsvarende periode i det sidste år inden for Europa-Parlamentets fem-årige valgperiode, jf. artikel 10, stk. 2, 1. pkt., i akten af 1976.

Ved ændringsakten af 2002 ophæves den hidtidige bestemmelse i artikel 9, stk. 2, i akten af 1976 om, at stemmeoptællingen først kan begynde, når stemmeafgivningen er afsluttet i den medlemsstat, hvor vælgerne sidst afgiver deres stemme i løbet af den ovenfor nævnte stemmeafgivningsperiode. I stedet er indsat en bestemmelse om, at en medlemsstat først officielt må offentliggøre resultatet af stemmeafgivningen, efter at stemmeafgivningen er afsluttet i den medlemsstat, hvor vælgerne sidst afgiver deres stemme i løbet af stemmeafgivningsperioden.

For medlemsstater, der afholder valget om søndagen i den nævnte periode, vil dette betyde, at stemmeoptællingen kan påbegyndes umiddelbart efter afstemningens afslutning, og at resultaterne heraf kan offentliggøres løbende, før stemmeafgivningen er afsluttet i alle medlemsstater. Det samlede officielle resultat må dog ikke offentliggøres før dette tidspunkt. Det bemærkes, at stemmeafgivningen i Italien først slutter søndag kl. 22. Bestemmelsen har derfor betydning for Danmark, idet datoen for næste Europa-Parlamentsvalg ved bekendtgørelse nr. 763 af 26. august 2003 er